

punkt, og at dette Tidspunkt saa rykkes frem ved en senere kongelig Anordning, der kan gives med korteste Varsel; jeg synes, at det er noget i Strid med den Sikkerhed og Fasthed, der kan kræves af Lovgivningen, naar man saaledes lader en Lovs Ikrafttræden afhænge af en Anordning, der maaske kan gives med ganske kort Varsel, ganske faa Dage. Der er saa meget mindre Grund til at fravige det Synspunkt, som jeg anser for at være det rigtige, som det ikke er Livet om at gøre at faa denne Lov sat i Kraft den ene Maaned fremfor den anden, den hører ikke til de Love, af hvilke vi har haft saa mange i Rigsdagen, som nødvendigvis maa vedtages i Dag, da den skal gælde i Morgen. Denne Lov kan meget godt hvile en Maaned eller to udover den Tid, den kunde være blevet sat i Kraft, derved sker ingen Ulykke. Jeg vil da altsaa meget anbefale, at man bliver staaende ved et fast bestemt Tidspunkt for Lovens Ikrafttræden, hvilket dette Tidspunkt end maatte blive.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg venter vil blive nedsat.

Gunnar Fog-Petersen: At have enkle, klare, letforstaaelige Regler for Tinglysning er et Gode, som det efter min Mening er et Gode ikke at gøre Omsætningen, heller ikke af fast Ejendom, alt for besværlig eller alt for bekostelig. Det er en Opgave, som vi maa tage op til Overvejelse om ikke saa forfærdelig længe, at vende tilbage til billigere Priser for saadan Omsætning end dem, der er gældende for Tiden her i Landet. Det er sagt af alle ærede Talere, hvor vel forberedt dette Lovforslag er, og dette behøver jeg derfor ikke at gentage. Det har faaet sin grundige Udarbejdelse af den juridiske Videnskab og et praktisk Gennemsyn af Administrationen, man har raadført sig med Folk, der ogsaa fra det praktiske Liv har Kendskab til Sagen, og man kunde for saa vidt sige, at saa burde dette Lovforslag jo egentlig kunne gaa hurtigt igennem, ja, det burde maaske slet ikke forelægges for en Rigsdag, der som saadan ikke kan være specielt sagkyndig paa saadanne Omraader, men gennemføres administrativt. Det kan det nu ikke, og jeg tror, det er godt, at det ikke kan det, for i den Tid, en saadan Lov behandles i Rigsdagen, ligger i Rigsdagsudvalg, er der Lejlighed for de mange, der arbejder praktisk med disse Spørgsmaal rundt omkring i Landet, til gennem den Repræsentation, som de har paa Rigsdagen, at fremføre deres Kritik af den Sagskundskab, som hidtil har beskæftiget

sig dermed, og den Skærsild, Lovforslaget gennemgaar, inden det gaar ud i det praktiske Liv, bliver da længere, maaske ogsaa hedere, og den Sjæl, der kommer ud af Skærsilden, vil saa formodentlig ogsaa være saa meget renere og mere lutret og mere fri for Synd og Skade. Jeg tror derfor, at selv om Lovforslaget har faaet en saa udmærket grundig Forberedelse, som det har, vil en yderligere Behandling i Udvalget, hvor Kritikken faar Lejlighed til at ytre sig, give en Mulighed for, at den Kritik, der altid kommer overfor et saadant Lovforslag, naar det er gennemført, vil blive mindre berettiget, end den ellers vilde være. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Behandling i et kommende Udvalg.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for den overmaade velvillige Modtagelse, dette Lovforslag har faaet. Forslaget er af den Beskaffenhed, at en nærmere Diskussion om Enkeltighederne bør foregaa i et Udvalg. Der er jo i saa høj Grad Tale om juridisk tekniske Detailler, at det vil være unaturligt at komme nærmere ind paa disse ved første Behandling af det foreliggende Lovforslag. Jeg vil dog gøre enkelte Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der er fremsat fra forskellige Sider. — Jeg blev meget glad over at høre det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Nygart) udtale sin Anerkendelse af, at Lovforslaget ikke henviser til en hel Række specielle Love eller andre gældende Bestemmelser, hvorved Læsningen og Forstaaelsen af et Lovforslag vanskeliggøres. Jeg har altid i den korte Tid, jeg har været Justitsminister, lagt Vægt paa, at navnlig de codificerende Forslag helst skulde fremtræde saaledes, at de stod som en Helhed, at de kunde læses som en saadan, men det kan jo ikke skjules, at denne Bestræbelse undertiden efter Departementernes Opfattelse er af en noget folkelig Art, lidt for lidt videnskabelig, og derfor er det ogsaa hændet, at jeg har maattet bøje mig. Det har jeg f. Eks. maattet i dette Lovforslags § 29, der henviser til den blandt Jurister saa vel kendte, men i Befolkningen i al Almindelighed ganske ukendte, Forordning af 9. Februar 1798, som man jo i Almindelighed ikke har staaende paa sin Boghylde. Jeg skal imidlertid i Udvalget oplyse det ærede 1ste tingvalgte Medlem om, hvorfor jeg trods min Enighed med ham om det ønskelige i at undgaa Henviisninger til saa gamle Lovbestemmelser alligevel har ment at maatte lade denne blive staaende. Det samme gælder i øvrigt i enkelte andre Tilfælde.